

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/198/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112215396
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2112215396.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: Intrum Justitia Slovakia s.r.o., Bratislava, Karadžičova 8, zast. advokátom: JUDr. Ján Šoltés, Bratislava, Karadžičova 8, proti žalovanému: Q. K., nar. XX. H. XXXX, trvalo bytom C., B. XXXX/X, t. č. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníčkou: P. A., Okresný súd Trnava, o 762,30 eur s príslušenstvom, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Nám. Legionárov 5, zast. advokátom: JUDr. Ambróz Motyka, Stropkov, Nám. SNP 7, o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 27. mája 2013 č. k. 13C/188/2012-62 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni I. istinu v sume 693 eur, zmluvnú pokutu 69,30 eur a úrok z omeškania vo výške 9% p. a. z dlžnej sumy od 21. októbra 2009 do zaplatenia, na účet číslo XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXXXX, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a II. „trovy“ (správne „náhradu trov“) konania žalobkyne JUDr. Jánovi Šoltésovi, advokátovi, v sume 187,29 eur, na účet advokáta číslo XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXXXX, i tu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 269 ods. 2 Obch. z. (Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 517 ods. 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z., platného a účinného do 31. decembra 2008 a odkazom na § 708 a nasledujúce a § 716 a nasledujúce Obch. z. Vecne dôvodil, že právna predchodkyňa žalobkyne spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok, poskytla žalovanému na základe nimi uzavretej Zmluvy o pôžičke č. 6015640 z 27. októbra 2006 úver 900,62 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť formou 36 pravidelných mesačných splátok s dátumom splatnosti poslednej splátky 20. októbra 2009. V rozpore so zmluvnými dojednaniami žalovaný svoj záväzok voči žalobkyni nesplnil, čím sa dostal do omeškania. Súd prvého stupňa mal za to, že žalobkyni preto vzniklo právo požadovať od žalovaného zaplatenie zostatku dlžnej sumy podľa identifikácie postúpenej pohľadávky vo výške 693 eur s príslušenstvom a zmluvnú pokutu na základe príslušných zmluvných ustanovení vo výške 69,30 eur. Po postúpení predmetnej pohľadávky žalovaný svoj záväzok neuhradil ani sčasti a dostal sa tak do omeškania so zaplatením istiny s príslušenstvom aj zmluvnej pokuty. Opatrovníčka žalovaného ponechala rozhodnutie na úvahu súdu, nemala návrhy na doplnenie dokazovania. Súd nevzal do úvahy písomné stanovisko vedľajšieho účastníka doručené mu 8. februára 2013 (č. I. 33), majúc za to, že nebol splnený predpoklad účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, vyplývajúci zo zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov. Žalovaný, ktorý sa nachádza na neznámom mieste a ktorému pre konanie bol ustanovený opatrovník, ani o vstupe vedľajšieho účastníka do konania nemohol vedieť. Poukázané bolo aj na stanovisko Najvyššieho súdu SR vyjadrené v rozhodnutí pod sp. zn. 3Cdo 188/2012. Mal tiež za to, že v prípade omeškania dlžníka s úhradou splátky je dlžník v zmysle Všeobecných obchodných podmienok, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o pôžičke povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu za omeškanie splácania pôžičky

vo výške 10% z dlžnej sumy. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku) a § 10 ods. 1 a 2, § 14 ods. 1 písm. a/ a b/ a § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších zmien a doplnení; vecne potom len poukazom na výsledok konania a vznikom trov žalobkyni v sume 187,29 eur, z toho na súdnom poplatku za žalobu v sume 45,50 eur a na trovách právneho zastúpenia žalobkyne advokátom v sume 141,79 eur (za dva úkony právnej pomoci 1. prevzatie a príprava zastúpenia a 2. podanie žaloby 2 x 51,45 eur = 102,90 eur, 2 x paušálnu náhradu 7,63 eur = 15,26 eur, spolu 118,16 eur + 20% daň z priadnej hodnoty, t. j. 23,63 eur = 141,79 eur).

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie iba vedľajší účastník na strane žalovaného s návrhom na jeho zrušenie (rozsudku) a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa nesprávne právne posúdenie veci, keď najmä nesúhlasil s názorom súdu, že predpokladom jeho účasti v konaní je súhlas žalovaného s vedľajším účastníctvom, pretože takýto súhlas je s poukazom na poslednú vetu ust. § 93 ods. 3 O. s. p. v konaní prezumovaný. Vedľajší účastník vstúpil do konania z vlastného podnetu a jeho vstup nikto nenamietal, preto sa stal riadnym účastníkom konania a súd s ním i konal (doručoval mu podania a označil ho za vedľajšieho účastníka aj v záhlaví napadnutého rozsudku). Vedľajší účastník na rozdiel od opatrovníčky žalovaného chránil záujmy žalovaného ako spotrebiteľa a v konaní prezentoval líniu procesnej obrany vo forme vznesenej námietky premlčania, ktorá je síce svojou podstatou úkonom s hmotnoprávnou relevanciou, no nemožno ju považovať za klasický dispozičný úkon, na ktorý vedľajší účastník nie je oprávnený. S poukazom na rozsudky Najvyššieho súdu ČR z 19. februára 2009 sp. zn. 25Cdo 539/2008 a zo 7. júla 2005 sp. zn. 21Cdo 2313/2004 argumentoval, že vedľajší účastník je v konaní zásadne oprávnený na všetky úkony (s výnimkou dispozície s konaním a s jeho predmetom), na ktoré je oprávnený hlavný účastník a tieto úkony robí práve v prospech (a s účinkami pre) hlavného účastníka, ktorého spore podporuje. Uplatnenie obrany proti žalobe je procesným právom účastníka konania (žalovaného) a rovnaké právo má v zmysle ust. § 93 ods. 3 O. s. p. aj vedľajší účastník, ktorý počas konania vystupuje na jeho strane. Na tom, že ide o procesné právo, nič nemení skutočnosť, že pomocou obrany proti žalobe sa uplatňujú rovnako námietky vychádzajúce z hmotnoprávnej úpravy (ako je aj námietka premlčania), keďže procesné právo uplatniť tieto námietky v konaní nemožno zamieňať s tým, či majú pôvod v hmotnom alebo len v procesnom práve. Pokiaľ je prípustné zo strany vedľajšieho účastníka vznášať v rámci obrany v konaní v prospech účastníka, na ktorého strane vystupuje, iné námietky hmotnoprávneho charakteru (vedľajší účastník môže napr. uviesť námietku neplatnosti právneho úkonu, ktorý je základom pre vznik uplatneného nároku a tiež obranu spočívajúcu v tvrdení, že došlo k zániku uplatneného práva), niet dôvodu v prípade vedľajšieho účastníka nepripustiť za rovnakých okolností možnosť vznesenia námietky premlčania. Pokiaľ je námietka premlčania vznesená v rámci obrany v konaní pred súdom, nemá rýdzo hmotnoprávny charakter, no (už z povahy inštitútu premlčania, ktorého uplatnenie má relevanciu iba v súvislosti s konaním pred súdom) v jej prípade možno hovoriť ako o procesnom inštitúte. Na to, aby v hmotnom práve upravené premlčanie práva vyvolalo predvídané právne následky v sfére hmotnoprávneho vzťahu, je nevyhnutné, aby premlčanie bolo uplatnené v konaní pred súdom. Námietka premlčania vznesená mimo súdneho konania totiž v praktickom živote nevyvoláva tie následky, ktoré sú týmto inštitútom sledované (definitívna nemožnosť priznať premlčanému právu súdnu ochranu).

Žalobkyňa navrhla odvolanie odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou, alternatívne žiadala rozsudok ako vecne správny potvrdiť. V danom prípade podľa nej z právneho predpisu nevyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi hlavným účastníkom a vedľajším účastníkom, v ktorom prípade je vedľajší účastník jedine oprávnený podať odvolanie. Mala za to, že súd prvého stupňa postupoval správne, ak neprihliadol na podanie vedľajšieho účastníka a to z dôvodov uvedených v odôvodnení rozsudku aj v jej podaní (žalobkyne) z 24. mája 2013 (č. I. 57), v ktorom sa žalobkyňa vyjadrila k neprípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania pre absenciu súhlasu daného hlavným účastníkom konania, na ktorého strane mal vedľajší účastník vystupovať. V tomto smere opätovne poukázala na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 188/2012. Aj s poukazom na uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/173/2012, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/238/2012 z 31. augusta 2012 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Cob/95/2011 z 26. januára je odvolanie vedľajšieho účastníka na strane žalovaného pre nesplnenie zákonných podmienok neprípustné, pokiaľ s podaním odvolania nevyslovil súhlas hlavný účastník (žalovaný) do skončenia jeho lehoty na podanie odvolania.

Odvolačný súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania celú vec (teda vec samu aj v časti trov konania, v ktorej malo rozhodnutie povahu rozhodnutia závislého na rozhodnutí vo veci samej) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania, pretože tu síce šlo /aj/ o vec samu, popri tom však najmä so zreteľom k neposkytnutiu /okresným súdom/ dostatočne zrozumiteľných odpovedí na všetky sa ponúkajúce otázky nie aj o možnosť rozhodovania odvolacieho súdu v tejto veci s konečnou platnosťou) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nemožno považovať za správny a to najmä pre absenciu konkrétnych dôvodov schopných presvedčiť práve o správnosti rozhodnutia spôsobom zvoleným v tejto veci súdom prvého stupňa, prejavujúcu sa i ako jedna z variácií na postup súdu odnámajúci účastníkom konania reálnu možnosť konať pred súdom, čo bolo v tejto konkrétnej veci zapríčinené najmä nesprávnou interpretáciou rozhodného ustanovenia procesného práva.

Odvolačný súd má za to, že ustanovenie § 201 vety druhej O. s. p. v spojení s § 93 O. s. p. nemožno vykladať tak, že vedľajší účastník má právo podať odvolanie iba vtedy, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania jeho vzťahu s účastníkom konania. Rovnako ale tieto ustanovenia O. s. p. nedávajú žiadny podklad pre právny názor, že podľa § 201 vety druhej O. s. p. je odvolanie vždy prípustné vtedy, ak ho ako vedľajší účastník podáva právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (§ 93 ods. 2 O. s. p.).

S odvolaním sa na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 384/2012 z 27. februára 2014 vychádzal odvolací súd z toho, že ustáľujúca sa rozhodovacia prax súdov zastáva názor, že legitimácia vedľajšieho účastníka na odvolanie je vo všeobecnosti daná, ak sa ním podporovaný účastník nevzdal práva podať tento opravný prostriedok alebo ak s odvolaním vedľajšieho účastníka vyjadril súhlas. Ak podá odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa len vedľajší účastník, musí sa súd vždy zaoberať tým, či a aké stanovisko zaujal k tomuto odvolaniu účastník podporovaný vedľajším účastníkom. Pokiaľ tento účastník vyjadril v konaní svoju vôľu tým, že sa vzdal odvolania, nemôže ho podať ani vedľajší účastník. Ak sa účastník odvolania nevzdal, je súd v prípade, že odvolanie podal len vedľajší účastník, povinný vyzvať ním podporovaného účastníka na vyjadrenie, či dáva k odvolaniu súhlas. Za neudržateľnú ale treba považovať tú interpretáciu, podľa ktorej ak účastník odmietne súhlas vedľajšiemu účastníkovi udeliť, je odvolanie vedľajšieho účastníka neúčinné, čo má za následok, že odvolací súd odmietne jeho odvolanie ako podané osobou, ktorá na odvolanie nie je oprávnená (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. apríla 2000 sp. zn. 1 Cdo 59/2009). Pokiaľ totiž ustanovenie § 93 ods. 4 vety tretej O. s. p. doslovne znie tak, že ak jeho úkony (rozumej vedľajšieho účastníka - pozn. odvolacieho súdu) odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností; korektným výkladom takéhoto ustanovenia i za splnenia podmienky eurokonformity výkladu nemožno dospieť k ničomu inému, než k tomu, že na odopretie účinkov podaniu (i odvolaniu) vedľajšieho účastníka v osobe spotrebiteľského združenia (ktoré v konaní neháji záujem vlastný, ale záujem podporovaného hlavného účastníka) nepostačuje absencia súhlasu tzv. hlavného účastníka s úkonom účastníka vedľajšieho (spravidla pre márnosť snahy súdu vyjadrenie procesne pasívneho spotrebiteľa vôbec zadovážiť), ale nutný je výslovne vyjadrený nesúhlas.

Zo spisu v prejednávanej veci však vyplýva, že súd prvého stupňa po podaní odvolania vedľajším účastníkom doručil tento opravný prostriedok účastníkom a vytvoril im procesnú možnosť vyjadriť sa k nemu (doručenky pri č. I. 70). Túto možnosť však využila len žalobkyňa (č. I. 76) a žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril. Teda vedľajší účastník konal (podal odvolanie), žalovaný ale nekonal (nepodal odvolanie ani sa nevyjadril k odvolaniu vedľajšieho účastníka). Ustanovenie § 93 ods. 4 O. s. p. dopadá na situácie, v ktorých si navzájom odporujú úkony vedľajšieho a hlavného účastníka, logicky preto musí existovať úkon vedľajšieho účastníka (napríklad odvolanie) a aspoň jeden tomuto úkonu vedľajšieho účastníka odporujúci úkon hlavného účastníka. Iba vtedy súd pristúpi (môže pristúpiť) k posúdeniu úkonov vedľajšieho účastníka „po uvážení všetkých okolností“ (§ 93 ods. 4 O. s. p.). Takéto posúdenie neprichádza teda do úvahy vtedy, ak vedľajším účastníkom konania podporovaný účastník žiadny úkon neurobí. Úkonom (konaním) nie je nekonanie účastníka. To, že žalovaný nezaujal žiadne stanovisko k odvolaniu vedľajšieho účastníka, nemožno interpretovať tak, že vyjadril nesúhlas s týmto úkonom.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd (odvolací) rozhodnutie (súdu prvého stupňa) zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; podľa písm. h/ rovnakého

paragrafu, odseku i zákona potom rovnako rozhodne, ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Konštatovanie, že vada konania vymedzená v prvom z práve odcitovaných ustanovení základného predpisu občianskeho procesného práva Slovenskej republiky (a inak aj ďalšia vada podľa § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p., spočívajúca v rozhodnutí vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces (inak práva zaručeného v podmienkach tuzemského právneho poriadku okrem zákonov i článkom 46 a nasledujúcimi Ústavy Slovenskej republiky, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a tiež článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tohto inak uverejneného v prílohe oznámenia ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.), patrí už k záverom ustálenej rozhodovacej praxe tunajšieho súdu (v uvedenej súv. por. napr. uznesenia Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2008 č. k. 10Co/152/2008-37, z 30. novembra 2010 sp. zn. 10Co/210/2010, či z dnešného dňa č. k. 10Co/129/2013-39, prvé vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 18C/173/2007 a druhé a tretie vo veciach súdu prvého stupňa z prejednávanej veci, teda Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 10C/42/2008 a 12C/106/2012). I podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91), Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I ÚS 226/03) a aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať tiež nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu v podmienkach vnútroštátnej úpravy slovenského civilného procesu potom vymedzuje (na úrovni zákona) ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Korektným a i ústavne konformným výkladom takéhoto ustanovenia pritom treba dospieť k záveru, že s už uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia, konštatovania alebo závery bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto vyvedené. Ak povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu (ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka); porušením uvedeného práva účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma aj možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) - v rámci využitia prípadných riadnych alebo tiež mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá sama osebe nielen dôvod odvolania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale zároveň i nevyhnutnosť rozhodnutia spôsobom predpokladaným takýmto ustanovením.

Podľa názoru odvolacieho súdu potom nemôže byť vôbec predmetom akejkoľvek (nieto ešte zmysluplnej) diskusie fakt, že práve opísanou vadou bol postihnutý i rozsudok súdu prvého stupňa z prejednávanej veci.

V prvom rade je tu rozpor medzi úvodnou časťou a odôvodnením napadnutého rozsudku spočívajúci v tom, že v úvodnej časti - záhlaví súd prvého stupňa uviedol vedľajšieho účastníka a naopak v odôvodnení uviedol, že pre jeho účasť v predmetnom konaní je nevyhnutný samotný súhlas žalovaného, nevzal do úvahy písomné stanovisko vedľajšieho účastníka doručené mu 8. februára 2013 (č. I. 33), pretože nebol splnený predpoklad účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, vyplývajúci zo zákona č.

428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov, žalovaný, ktorý sa nachádza na neznámom mieste a pre konanie mu bol ustanovený opatrovník, ani o vstupe vedľajšieho účastníka do konania nemohol vedieť.

Uvedený rozpor bol zjavne dôsledkom predchádzajúceho procesného pochybenia súdu prvého stupňa spočívajúceho v tom, že nerozhodol na návrh žalobkyne (v spise na č. l. 48 a 57) o prípustnosti vedľajšieho účasti, v dôsledku čoho doposiaľ nebol ustálený okruh účastníkov konania. Pre nevyriešenie si tejto otázky tak v čase rozhodovania napadnutým rozsudkom ani nemohlo byť zrejmé, či naplnením podmienok ust. § 93 ods. 4 O. s. p. sa vôbec možno zaoberať.

Ďalej súd prvého stupňa síce citoval ust. § 269 ods. 2 Obch. z., avšak toto žiadnym spôsobom nevyložil, neuviedol ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil.

Odvolačný súd má za to, že takéto zdôvodnenie neposkytuje dostatok dôvodov na podporu spôsobu rozhodnutia zvoleného súdom prvého stupňa a je tak i nepreskúmateľné.

Šlo tu o takpovediac ukázkový prípad nepreskúmateľnosti rozhodnutia (pre neuvedenie v ňom takmer žiadnych dôvodov) a v záujme zachovania práva účastníkov na spravodlivý proces so všetkými jeho atribútmi v oboch stupňoch súdov odvolaciu súdu takto neostávalo iné, než napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu (teda vo veci samej i v závislom výroku o náhrade trov konania) podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ a ods. 2 O. s. p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný a opätovne v prejednávanej veci rozhodnúť až po riadnom zvážení všetkých do úvahy prichádzajúcich možností a to s vypravením nového rozhodnutia aj náležitým odôvodnením (rešpektujúcim už vyššie zmienené požiadavky).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.